

Prolog

Evie

Februar

Det blinkende skilt med ordene 'Bar' får mig til at stoppe bilen.

Hjertet knuger sig sammen ved tanken om, hvor grusomt livet kan være.

Jeg har mistet min familie og mit hjem. Det er kun en bunke aske. Verden er flået fra hinanden, og jeg er et ankerløst skib, der driver rundt i bølgerne

Hvor går jeg hen, og hvad gør jeg nu?

Et motel ligger over for baren, og jeg bestiller et værelse for natten, for selvom jeg har intension om at drikke, til jeg glemmer, er jeg ikke så uansvarlig, at jeg har tænkt mig at køre bil bagefter.

Den ene morgen sagde jeg farvel og tog i skole. Den næste dag var verden forandret for altid. Igen og igen runger ordene i mig: *alene, helt alene.*

Som i trance stiler jeg mod baren med min værelsesnøgle i hånden.

Duften af øl, varme kroppe og sved møder mig, da jeg åbner døren, men det er perfekt, og en tom barstol kalder på mig.

Den gråhårede bartender kommer hurtigt hen til mig. "Hvad kan jeg finde til dig?"

"Bare noget fra hanen," mumler jeg.

Jeg får hurtigt et glas med den gyldne væske, hvor dugperlerne snart former sig og glider ubønhørligt mod bardisken.

Mine øjne følger en af dem, mens jeg tænker på far og mor. Savnet efter dem er en fysisk smerte, og jeg lukker stemmer, mennesker og musikken ude, men det kan ikke udelukke håbløsheden og tomheden fra brystet. Jeg savner dem så meget, at jeg knap kan trække vejret, spise eller være i mig selv. Hvor jeg skal gøre af mig, eller hvad jeg skal, ved jeg ikke, men jeg kunne ikke blive i min hjemby et sekund mere. Der var alt for mange minder og mennesker, der velmente kom med: *Jeg kondolerer*. Deres omsorg var ved at kvæle mig.

Jeg var ved at skribe af sorg, vrede, tomhed og raseri.

Hvorfor dem? De var de eneste, som jeg havde i denne verden, der nu er gold og mørk. Jeg er ikke gammel nok til at være uden mine forældre.

Tidsfornemmelsen forsvinder, og jeg ved ikke, hvor længe jeg sidder her, mens jeg venter på, at hjernen stopper med at genspille den sidste måneds forløb. Advokat, begravelse, de

soddækkede stumper af mit hjem. Intet at gemme, så jeg kan mindes de gode tider. Intet at holde fast i, når sorgen opsluger mig.

Intet.

Det eneste, der beviser, at de har været her, er vigtige papirer som forsikring, dåbsattester og den slags, der var låst inde i en bankboks.

"Kan jeg få tre kander fra hanen?" lyder en dyb stemme ved siden af mig.

Jeg drejer hovedet og lader blikket indtage ham. Han er alt, hvad jeg ikke skal tiltrækkes af. Bredskuldret, mørkt hår og brune, sjælfulte øjne. Han har en T-shirt på, der fremviser alle hans fortrin på bedste vis.

Hurtigt fokuserer jeg på min drink igen, mens jeg ryster på hovedet ad mig selv.

Hans arm kommer ind i mit synsfelt, da han rækker penge frem, og hans albue rører min. "Hvad laver sådan en smuk kvinde her helt alene?"

"Øh," mumler jeg genert og stirrer igen ned i min øl.

"Bor du her?"

"Nej," mumler jeg og er tæt på at stirre hul i bardiskens træ.

"Hmm, jeg har heller ikke set dig her før."

"Okay," mumler jeg igen og modstår trangen til at gnide mine svedige håndflader af i jeansene. Han gør mig nervøs. Måden, hans øjne gløder, da han lader blikket glide ned over mit bryst, og hvordan min krop reagerer på samme blik.

"Har du lyst til at gøre os selskab? Mine brødre og jeg har et bord herovre." Han gør et kast med hovedet bagud, og mine øjne følger den anviste retning.

Normalt ville jeg aldrig overveje forslaget, jeg ville ikke engang være på sådan en bar, men lige nu gør jeg. Deres selskab vil distrahere mig fra den rå smerte.

"Er du sikker?" siger jeg og glider ned ad stolen.

"Ja, øh ...?"

"Evie," siger jeg flovt. "Undskyld." Rødmen breder sig som en steppebrand fra brystet til hårrødderne.

"Jeg hedder forresten Mason. Mine brødres plapren får jeg nok af, når vi arbejder sammen." Han smiler og lægger hånden mod min lænd, mens vi går.

Han stopper ved en bås. "Hey, det her er Evie. Jeg har inviteret hende til at sidde sammen med os."

To mænd lige så hotte som Mason tuner ind på mig, og mine kinder brænder under de intense blikke.

De hilser med et 'hey' og et løft med hånden.

"Du kan sætte dig ved mig," siger Mason og glider ind på bænken. Han klapper på det sprukne læder.

Genert glider jeg ned på bænken ved siden af ham og lægger hænderne i skødet, inden jeg knuger dem sammen.

"Okay. De to der er Jackson og Greyson." Mason peger på dem hver især, mens han siger deres navne.

"Dejligt at møde jer," siger jeg høfligt, mens rødmen brænder sig vej op ad mit bryst og ender i ansigtet. Jeg bøjer hovedet for at skjule det, men når at se, at de begge smiler.

Bartenderen kommer over til bordet og sætter de tre kander med øl foran os.

"Bor du her i Helena?" spørger den ene bror, Jackson, tror jeg, at han hed.

"Nej. Hvad med jer? Er I lokale?" Jeg nipper til den nye øl, Mason har skænket op til mig.

"Nope," siger Mason og lægger armen på bænkens ryg bag mig. "Vi er netop blevet færdige med en opgave her i byen."

Min opmærksomhed bliver fanget af logoerne på deres ens T-shirts.

Miller byggefirma.

"I er i byggebranchen?" spørger jeg og er ved at slå mig selv i hovedet. Det kan jeg jo for pokker se.

"Jep." Mason smiler, inden han tager øllen op til munden og drikker, hvilket er yderst distraherende, da mit blik nu er på hans adamsæble. Fascineret ser jeg det bevæge sig, mens hårene rejser sig, og heden ulmer i maven af begær.

"Vi er fra Big Point, en lille by et stykke herfra." Det er Greyson, der giver mig den stump information, og jeg flytter opmærksomheden til ham.

"Så I snupper lige en øl, inden I tager hjem?"

"Noget i den retning," siger Jackson og klukker. "Vi har arbejdet hele dagen, så en kold øl, burger og fritter lå ligesom i kortene, inden vi tager hjem."

"Er maden god her?" spørger jeg, da maven rumler i det samme.

"Ja, den er udmærket, hvis du kan lide frituremad," svarer Mason med et skævt smil, der får mig til at glemme alt om sult efter mad.

Aftenen glider ud mellem fingrene på mig, mens jeg bliver underholdt af tre charmerende, sjove

mænd. Et par andre kvinder kommer og går, men Mason bliver ved mig.

"Hvor er du på vej hen?" spørger han.

"Det ved jeg ikke."

"Det er okay, hvis du ikke vil fortælle mig det," smiler han.

"Nej, det er ikke det. Det er bare ... jeg har mere på min tallerken lige nu, end jeg kan klare, så ..." Jeg prøver at smile, men det bliver mere en grimasse.

Masons blik ændrer sig. "Det er okay. Livet er en bitch indimellem."

"Ja," sukker jeg og drikker lidt af den lunkne øl. Det er kun min anden, hvilket overrasker mig, da jeg troede, at jeg skulle drukne smerten i hjertet. Mason og hans brødres sjove historier får mig til at glemme for en stund.

Vi har kontakt hele tiden, og jeg prøver at skjule, hvor tiltrukket jeg er af ham, men jeg er sikker på, at han ved det. Til sidst stopper jeg med at kæmpe imod og suger kærtegnene til mig.

En rødhåret kvinde snor sig om Jackson.

"Hvor sover du i nat?" Mason ser på mig, mens hans fingre vikler sig ind i mit hår.

"Øh ... jeg har et værelse på den anden side af gaden."

Han smiler skævt. "Sjovt. Det har vi også. Må jeg følge dig derover?" Hans stemme er med ét dyb og blød som silke.

"Okay," siger jeg med dirrende stemme.

Hans stirren er vedholdende og intens og sætter min krop i brand.

Mason rejser sig og rækker hånden ud mod mig. Jeg finder modet til at lægge min hånd i hans, inden jeg rejser mig.

Vi stopper foran døren til værelset, og han drejer mig rundt, så vi står ansigt til ansigt.

Han lægger en hånd på min kind, og med ét er jeg rolig. "Er det her noget, du gør tit?"

"Nej. Jeg har aldrig gjort noget som det før i aften."

"Hmm, ude på den vilde side af livet?" Hans finger stryger over min kind, og et gys flyder gennem mig.

"Mere forglemmelse. Jeg har brug for at glemme mit liv," mumler jeg og håber, at hans begær er lige så stort, som mit er.

"Jeg kan få dig til at glemme, Evie. Er det det, du vil?"

"Ja, det er." Jeg skubber usikkerheden til side og giver mig selv denne ene nat med Mason, som jeg af en eller anden grund stoler på. Hans væsen udstråler ærlighed og tillid. En nat med tryghed og varme er det, jeg har brug for lige nu. Livet er for råt, og jeg er for blottet til, at jeg kan stå ansigt til ansigt med det nu. Tankerne skal stoppes, for jeg har brug for tid til at trække vejret, inden den barske sandhed igen banker på.

Hans tommelfinger stryger over den følsomme hud under øret. "Er du sikker på, at det er det, du vil?"

Det bliver til et enkelt nik, da hans bundløse, brune øjne opsluger mig.

"Lås døren op, Evie," knurrer han, og den lyd sender et gys af velbehag gennem mig.

Jeg fumler med nøglen, mine hænder er stadig svedige, og jeg ryster let på hånden. Han samler den op, da den smutter ud mellem mine fingre, og låser op.

Langsomt bakker han mig ind i rummet, og til sidst bliver jeg fanget mellem hans krop og væggen ved siden af sengen, der dominerer rummet. "Er du sikker, Evie?"

"Jeg har aldrig været mere sikker på noget før," mumler jeg.

Forsigtigt lægger jeg hænderne på hans brede bryst, hvor varmen straks omslutter mig. Den siver langsomt ind under min hud, og for første gang i, hvad der føles som en evighed, er jeg varm.

Hans bløde læber møder mine, mens hænderne ømt omslutter mit ansigt. Han vækker et begær, jeg aldrig har oplevet. Jeg åbner mig for ham, da hans tunge smager på mig, mens den arbejdsru hånd finder op ad ryggen, kærtegner den blidt og får mig til at gispe. Det benytter han sig af og gør vores kys dybere. Langsomt fører han mig mod sengen og ned på den.

Han er en tålmodig, betænksom elsker, der sætter mig i første række gang på gang. Til sidst er min stemme hæs, og musklerne ømme, men slappe, af nydelse.

Jeg nyder synet af ham, da han går op på knæ, før han lægger sig til rette mellem mine lår. Igen er han tålmodig og kysser mig til live, inden han med hænder og tunge tænder et hedt begær i mig, jeg ikke før har oplevet.

"Mason, please," gisper jeg og vrider mig under hans kærtegn.

"Hvad vil du have?"

"Alt. Jeg vil have det hele."

Pinefuldt langsomt trænger han op i mig. Jeg omslutter ham med armene, idet han støder op i mig. Neglene borer sig ind i hans røv som for at jage på ham, og da han endnu en gang spinner mig ud over nydelsens afgrund, er han med mig.

Læber finder læber, men denne gang er det et kys, der ekkoer i mig. Det er blødt og langsomt, men jeg nyder eftergløden og hans nærhed.

Udmattet ruller han ned ved siden af mig og trækker mig ind til det let svedige bryst, hvorefter han hurtigt begynder at trække vejret dybt.

Efter noget tid, hvor jeg har blundet, drejer jeg mig og ser på ham. Det brune hår ligger over panden, og fuldmånens lys kaster de tykke vippers skygger ned på kinden. Munden er blød, og hans læber strækker sig i et let smil, men jeg ved, at jeg ikke kan blive. Forsigtigt lirker jeg kroppen ud af hans omfavnelser og glider ud af sengen.

I det svage lys finder jeg mit tøj, og inden jeg går, stopper jeg ved enden af sengen.

”Tak for at give mig tryghed og tid uden tanker. Tak for at se mig, da jeg følte mig mest usynlig. Det vil jeg aldrig glemme dig for,” hvisker jeg, så jeg ikke vækker ham.

Han ligger på ryggen nu, og brystet bevæger sig regelmæssigt op og ned. Jeg ser mig mæt i ham, inden jeg åbner døren.

